

РЕШЕНИЕ

№ 3656

гр. София, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 16.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2801** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е след като с Решение № 2626 от 14.03.2023г. постановено по адм. дело №5582/2022г. по описа на Върховен административен съд е обезсилено Решение № 1136 от 23.02.2022 г. постановено по адм. дело №9367/2021 г. по описа на Административен съд София-град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд по жалба от А. М. С. срещу Решение 29/25.08.2021г. на Управителя на Националния осигурителен институт /НОИ/, с което е отхвърлена жалба на А. М. С. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх. № 2213-50-5363# 10/21.06.2021, издадено от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Излага твърдения, че жалбоподателят живее и е работил в Испания, която е последната държава, в която е полагал труд, поради което на 04.10.2019г. е подал заявление в испанската компетентна институция за отпускане на лична пенсия по възраст, като е поискал отлагане на отпускането на пенсия от Испания и добавяне на трудовият стаж, придобит в България. Испанската компетентна институция е изпратила на дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ в централно управление на НОИ [населено място] необходимите формуляри съгласно регламентите за социалното осигуряване и социалната сигурност по служебен път. Сочи, че на 02.06.2020г. С. е

получил от дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ към централно управление на НОИ [населено място] писмо с изх. № 2213-50-53631#3 от 11.05.2020г., което е съдържало удостоверение образец УП – 23 и указания за попълване. Твърди, че на 08.06.2020г. жалбоподателят е изпратил попълнен и подписан образец УП – 23 с пощенски оператор „НАСЕХ“, с номер на пратка: 2873/10169055 на 08.06.2020г., като изпратения образец е получен в НОИ на 07.07.2020г., отбелязано в спедиторски лист № 2873/10169055 на същия пощенски оператор. Счита, че констатациите в оспореното Разпореждане № [ЕГН] от 21.06.2021г., и тези в решението на Управителя на НОИ за неспазване на законоустановения двумесечен срок за представяне на исканото заявление образец УП – 23, не отговарят на истината, тъй като А. С. е изпратил искания образец шест дни след като е получил указанията, а длъжностно лице на НОИ е приело писмото на 07.07.2020 г., следователно законоустановеният срок е спазен. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира присъждането на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – управителят на НОИ, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Жалбоподателят е подал искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с вх. № 2213-50-5363#1/05.11.2019г. пред ТП НОИ С. град, по което от испанската компетентна институция постъпват формуляр Е 202 „Проучване на молба за пенсия за старост“ и формуляр Е 205 „Удостоверение за осигурителни периоди в Испания“. Видно от формуляр Е 202, лицето е подало заявление за отпускане на пенсия за старост в испанската институция на 04.10.2019г., като е поискало отлагане на отпускането на пенсия от Испания.

След разглеждане на искането от НОИ е прието, че С. има придобит български осигурителен стаж от втора категория труд в продължителност 19г. 01 м. 28 д., от трета категория труд в продължителност 03 г. 06 м. 08 д. и осигурителен стаж, положен при условията на чл. 104 от КСО от 00 г. 04 м. 20 д. Превърнат към трета категория труд, българският стаж съставлява 28 г. 07 м. 21 д.; съответно испанският осигурителен стаж съставлява 13 г. 04 м. 22 д., придобит през периода 01.09.2004-04.02.2020 /с прекъсвания/.

Констатирано е, че право на пенсия С. придобива на 05.02.2019 г. при навършена възраст 58 г. 10 м. 22 д. и общ осигурителен стаж /български и испански/ към същата дата 41 г. 01 м. 08 д. (28 г. 07 м. 21 д. български стаж и испански стаж до 05.02.2019 г. 12 г. 05 м. 17 д.), с което изпълнява условието за сбор от стаж и възраст 100. Заявлението се явява подадено след 2-месечния срок от придобиване на правото.

Предвид условията за отпускане на пенсия по чл. 69б от КСО, с писмо изх. № 2213-50-5363#3/11.05.2020, длъжностното лице е изпратило на жалбоподателя обр. удостоверение УГ1-23. като го е уведомило, че следва да го попълни, подпише и изпрати обратно в ПОИ в 2-месечен срок, считано от датата на получаване на писмото. Видно от известие за доставяне, писмото е получено от лицето на 02.06.2020 г.

С обжалваното Разпореждане № [ЕГН], изх. № 2213-50-5363# 10/21.06.2021

длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО е постановило отказ за отпускане на искания вид пенсия, тъй като е счело, че в НОИ не е постъпило попълнено и подписано оригиналното удостоверение УП-23 от страна на жалбоподателя.

С Решение 29/25.08.2021г. на Управителя на Националния осигурителен институт /НОИ/, е отхвърлена жалбата на А. М. С. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх. № 2213-50-5363# 10/21.06.2021, издадено от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 4 от КСО. Потвърденото разпореждане също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ в НОИ. Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено при спазване на законоустановената форма.

При издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като в нарушение на чл.35 от АПК административният орган не си е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая .

С процесното решение е потвърдено разпореждане № [ЕГН], изх. № 2213-50-5363#10/21.06.2021 г., с което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69б от КСО поради неизпълнение на една от материалноправните предпоставки за отпускане на този вид пенсия, а именно изискването, установено в чл. 69б, ал. 5 от КСО – лицето да е променило осигуряването си по чл. 4в. Иначе казано, при наличие на необходимите възраст, стаж от съответната категория труд /първа и/или втора/, сбор от осигурителен стаж и възраст, лицето следва да е променило осигуряването си по чл. 4в от КСО, т.е. да е прехвърлило във фонд „Пенсии“ на държавното обществено осигуряване натрупаните в индивидуалната му партида в професионален пенсионен фонд суми. При кумулативното наличие на всички изброени условия, на лицето се следва пенсия по чл. 69б от КСО.

В случая не се спори, че лицето има необходимата възраст, наличието на необходимата продължителност на стаж от втора категория труд и сбор от осигурителен стаж и възраст. Спорен е въпросът с изпълнение на условието по чл. 69б, ал. 5 от КСО – промяна на осигуряването по чл. 4в КСО.

Процесът по реализиране на правата по чл. 69б от КСО чрез прехвърлянето на цитираните средства се осъществява съобразно Работна инструкция по прилагане на чл. 69б и чл. 168 от КСО, изх. № 1022-40-2/10.09.2018. В част първа, т. 1 от инструкцията се предвижда, при подаване на заявление за отпускане на пенсия по чл. 69б от КСО, лицата да представят и удостоверение обр. УП-23, утвърдено със заповед на управителя на НОИ № 1016-40-661/30.12.2015 г .

За лицата, живеещи в държава-членка на ЕС, които, съгласно европейските координационни регламенти подават заявление за пенсия в осигурителната институция на държавата по местоживееене във формата, установена в тази държава, не е възможно едновременно подаване и на удостоверение обр. УП-23, ползването на което се предвижда единствено по българското законодателство. Поради това, тези лица биват допълнително уведомявани от НОИ с изпращане на писмо с приложен образец УП-23, което лицето следва да попълни, подпише и върне обратно в НОИ в определен срок.

С писмо изх. № 2213-50-5363#3/11.05.2020, на А. С. е изпратено удостоверение обр. УП-23, като му е посочено да попълни и върне същото в 2-месечен срок от получаване на писмото. Видно от известие за доставяне, писмото е получено от лицето на 02.06.2020г.

Не се доказаха твърденията на административния орган, че в указания срок, както и до датата на издаване на разпореждането за отказ – 21.06.2021г. обр. УП-23, не е постъпвал в НОИ. Жалбоподателят е представил като доказателство товарителница, издадена от испанската спедиторска фирма NACEX, видно от която, на 08.06.2020г., А. С. е изпратил от Испания документ до Националния осигурителен институт, дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, [улица], С., България. Като доказателство, по делото е представен и „доклад за проследяване на бележка за доставка“ (спедиторски лист), също издадена от NACEX. Данните от този доклад/лист сочат, че на 08.06.2020г., в 16.40 е изпратена пратка. Следва движението ѝ в рамките на офисите на NACEX, след което е посочена дата и час на получаване 07.07.2020, 15.37 ч.

От събраните по делото доказателства, съдът приема, за доказано, че жалбоподателят е спазил 2-месечен срок от получаване на писмо изх. № 2213-50-5363#3/11.05.2020г., като е изпратил по куриер удостоверение обр. УП-23. Решението е незаконосъобразно, тъй като жалбоподателят е спазил указанията на длъжностното лице на НОИ, като е попълнил изпратеният му формуляр и го е изпратил обратно в НОИ на адреса, на който му е указано в законоустановения срок. Жалбоподателят няма вина за липсата на организация за получаване на книжа в администрацията на НОИ, където е изгубено изпратеното от него писмо. Видно от товарителница № 2873/10169055 от 08.06.2020г. на спедиторската компания „НАКЕКС“ жалбоподателят лично е изпратил пратка, на която е отбелязано, че пратката представлява документ и се изпраща чрез услугата „въздушна поща“ до НОИ, дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ с адрес: [улица], [населено място]. От спедиторският лист на същата компания „НАКЕКС“ става ясно, че писмото е доставено на 07.07.2020 г. в 15:37 часа. Преди да се произнесе с оспореното решение, административният орган е следвало да извърши необходимото, в т.ч. и да извърши вътрешна проверка съобразно твърденията на жалбоподателя, относно документооборота в ТП на НОИ С. град.

С оглед на изложеното, жалбата се явява изцяло основателна, а съдът следва да отмени оспореното решение, като незаконосъобразно. В случая въпросът е предоставен на преценката на административния орган да изчисли и определи размера на пенсията на лицето, поради което и делото следва да му бъде изпратено като преписка за изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода от делото, на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да

бъдат присъдени съдебни разноси в общ размер на 1 679,60 лева за заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред АССГ и лева пред ВАС съгласно чл. 226, ал. 3 АПК, съгласно представения списък с разностите. Съдът намира за неоснователно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като заплатеното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя не надвишава минималния размер за дела по КСО от 500 лева за една съдебна инстанция съгласно чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г.
Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 55 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение 29/25.08.2021г. на Управителя на Националния осигурителен институт, с което е отхвърлена жалба на А. М. С. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх. № 2213-50-5363# 10/21.06.2021, издадено от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО.

ВРЪЩА делото като преписка на Управителя на НОИ за произнасяне по жалбата на А. М. С. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх. № 2213-50-5363# 10/21.06.2021, издадено от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт – [населено място] да заплати на А. М. С., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1 679,60 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: